

РЕШЕНИЕ

№ 14288

гр. София, 14.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 18.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **1760** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Ф. О. М., гражданин на И., чрез адвокат Т. Л., с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 1 и 2 срещу Решение № 30-Х/23.01.2026 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което подадената от оспорващия последваща молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон и в нарушение на административно-производствените правила. Твърди се, че след постановяването на първоначалното отхвърлително решение по молбата за предоставяне на международна закрила са настъпили нови обстоятелства в държавата на произход на търсещия закрила, които не са взети предвид от административния орган. Посочва се, че Ф. О. М. се страхува за живота си, защото видно от новопредставените документи, той се страхува за живота си, предвид на обстоятелството, че е осъден на седем години лишаване от свобода.

Инвокирани са доводи, че административният орган формално е упоменал документите, доказващи, че жалбоподателят е бил осъден и че следва да изтърпи в И. наказание „лишаване от свобода”, посочвайки, че те не кореспондират с бежанската му история и са създадени единствено с цел последващата молба да бъде допусната до разглеждане по същество. Цитирана е практика на Съда на Европейския Съюз, която Ф. О. М. счита за относима към настоящия спор.

По-нататък се сочи, че изложените в решението мотиви, по същество представляват лични съждения и заключения на интервюиращия орган относно актуалната обстановка в страната на произход на оспорващия. Производството по допустимост на последваща молба за предоставяне

на международна закрила няма за цел изследване на основанията за предоставяне на такава закрила изобщо, а само установяване дали са налице предпоставките по чл. 13, ал. 2 от ЗУБ. В случая, доколкото Ф. О. М. е представил нови писмени доказателства, същият е изпълнил изискванията на чл. 76а от ЗУБ, поради което молбата му е следвало да бъде регистрирана и тези доказателства да бъдат обсъдени в производство по общия ред.

Жалбоподателят се позовава на чл. 33, пар. 2, б. г) от Директива 2013/33 на Европейския Парламент и на Съвета, според който държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Според цитираната норма не се изисква същественост на новите елементи и факти, изложени от кандидата при подаването на последващата молба, каквото изискване съществува в националната разпоредба на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ.

В заключение се сочи, че съгласно чл. 40, пар. 2 и 3 от Директива 2013/33, в производството по допустимост на последващата молба до общо производство, не следва да се преценява доколко елементите и фактите обосновават по същество предоставянето на международна закрила, а само дали са били предходно представяни и дали са свързани с основанията за предоставяне на международна закрила, защото ако са свързани, те ще увеличат вероятността молбата да бъде основателна. В случая Ф. О. М. се е позовал на нови обстоятелства, поради което са и налице основанията за разглеждането на последващата молба в производство по общия ред.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се яви лично. Пълномощникът му адвокат Л. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата не се явява и не се представлява. От пълномощника му юрисконсулт Д. са представени допълнителни съображения в писмен вид, в които жалбата се оспорва. Посочва се, че представените документи към първата и втората последващи молби за предоставяне на международна закрила съдържат много неточности, които не дават възможност те да бъдат приети за достоверни. На това основание молбите не са били допуснати до разглеждане по същество.

По отношение на третата молба, по която е поставено решението, предмет на разглеждане в настоящето производство, се сочи, че новопредставените документи не дават възможност да се приеме, че животът на чужденецът ще бъде поставен в опасност, ако той се върне в държавата си на произход. При първоначалните си интервюта, той е посочил, че не е членувал в политически партии, поради което не може да се приеме, че е осъден заради членство в забранената партия „Баас“. Липсата на заявление при предходните молби, че се е занимавал с политическа и обществена дейност, обосновава съмнение в истинността на тези документи. Твърди се, че административния орган е приложил стриктно разпоредбите на чл. 76а и чл. 76б от ЗУБ, както и на чл. 33, пар. 2, б. г) от Директива 2013/33, който допуска последваща за предоставяне на международна закрила да бъде приета за недопустима.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с решение № 5969/08.05.2024 г. на Председателя на ДАБ при МС на Ф. О. М. е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България. Чужденецът е обжалвал горепосочения административен акт, но жалбата му е била отхвърлена от Административен съд, [населено място] и Върховния административен съд и

решението е влязло в сила.

Впоследствие Ф. О. М. е подал две последващи молби, които не са били допуснати до разглеждане в производство по общия ред. При оспорването им по съдебен ред те са били отхвърлени от Административен съд, [населено място] и АССГ.

На 06.01.2026 г. Ф. О. М. е подал трета последваща молба за предоставяне на международна закрила, в която по същество отново е поискал да му бъде предоставена международна закрила. Мотивирал е молба си с това, че се страхува за живота си предвид на издадената срещу него присъда, за която е бил уведомен от брат си. С молбата са представени документи, които до момента не са били представяни и тяхната относимост към основанията за предоставяне на международна закрила не е била обсъждана.

Новопредставените документи са: 1. Уведомление № 674 от 25.11.2025 г., издадено от Висш съдебен съвет, Централен наказателен съд, Следствен съд, с което на Ф. О. М. е указано да се яви в следствения съд в срок от три дни, след получаване на уведомлението. При неизпълнение срещу него ще бъдат предприети законовите мерки. Уведомлението се отнася до жалбата, подадена срещу него от офис на батальоните „Х.“, клон „Организции – Д./Б.“; 2. Заповед за арест и издирване № 1452 от 02.12.2025 г., издадена от Висш съдебен съвет, Централен наказателен съд, Следствен съд по дело № 843, с което членовете съдебната полиция и полицейските служители са упълномощени да извършат арест на Ф. О. М., заради извършено престъпление по чл. 7, ал. 1 от Наказателния кодекс – принадлежност и възхвала на забранената партия „Баас“; 3. Решение за налагане на наказание № 9470 по дело № 843/2025 г. от 14.12.2025 г. издадена от Висш съдебен съвет, Централен наказателен съд, Следствен съд, съгласно което Ф. О. М., като беглец е осъден задочно на строг затвор от седем години, заради извършено престъпление по чл. 7, ал. 1 от Наказателния кодекс – принадлежност и възхвала на забранената партия „Баас“. Постановено е издаване на заповед за арест на осъдения, с цел привеждане в изпълнение на наложеното наказание и е определено възнаграждение на назначения служебен защитник.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Интервюиращият орган при Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице основанията, предвидени в ЗУБ за разглеждане на последващата молба по същество, т.е. представените нови писмени доказателства, не могат да променят първоначалните изводи за липса на предпоставките за предоставяне на закрила, поради което е издал оспореното решение.

По време на проведеното по делото открито заседание беше представен и приет документ за отлъчване на Ф. О. М., издаден от Съвет на племената Ал-Саида, поради задочното му осъждане от Централен наказателен съд, Следствен съд заради извършено престъпление – принадлежност и възхвала на забранената партия „Баас“.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на пълномощник на Ф. О. М. на 29.01.2026 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 02.02.2026 г., т.е. в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че подадената от Ф. О. М.

последваща молба за предоставяне на международна закрила е недопустима, на основание чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, т.е. чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

По силата на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което: 1. допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила или 2. не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила.

В тази връзка съдът намира, че оспореният акт е подаден в срока по чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, защото по последваща молба за предоставяне на международна закрила съдът се произнася в срок от 14 работни дни. В случая, 14-дневният срок за произнасяне е изтекъл на 24.01.2026 г., а решението е постановено на 23.01.2026 г., т.е. в рамките на посочения преклузивен срок.

В административния акт е посочено, че към момента на депозирането на последващата молба, чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, даващи възможност да се направи извод за наличие на предпоставките за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут. Представените с последващата молба документи, подробно цитирани по-горе, са описани на л. 3 и л. 4 от решението.

Интервюиращият орган не ги е кредитирал, защото според него Ф. О. М. при първоначалното разглеждане на подадената молба за предоставяне на международна закрила не е посочил да е бил член на политическа партия и не е имал проблеми с официалните власти. Получавал е само заплахи от групировките „Ислямска съпротива Х.“ и „Ислямска съпротива „А. Ахл А.“. Освен това няма данни, как той се е сдобил с тези документи, поради което са налице сериозни съмнения относно тяхната достоверност.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е незаконосъобразно по следните съображения.

По силата на чл. 76а от ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2. Съгласно последната разпоредба, подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III.

Според чл. 33, пар. 2, б. г) от Директива 2013/33, държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено, ако молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.

Съгласно чл. 40, пар. 2 и 3 от Директива 2013/33, с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно член 33, параграф 2, буква г) първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Ако в предварителното разглеждане по параграф 2 бъде заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и те

увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II. Държавите-членки могат да предвидят и други причини за последваща молба, която да бъде допълнително разгледана.

В разглеждания казус Ф. О. М., заедно с подадената последваща молба за предоставяне на международна закрила е представил документите, описани подробно по-горе.

Безспорно е, че тези документи не са били представяни с никоя от подаваните от него до момента последващи молби и че касаят личното му положение, т.е. налице са изискванията както по чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, така и по чл. 40, пар. 2 и 3 от Директива 2013/33, за допускане разглеждането на молбата в производство по общия ред.

Съдът споделя напълно наведените от жалбоподателя доводи, че в рамките на производството по чл. 76а и чл. 76б от ЗУБ, интервюиращият орган е ограничен в правомощията си да обсъжда относимостта на новопредставените документи към основанията за предоставяне на международна закрила и още по-малко да преценява тяхната достоверност и истинност.

В оспореното решение са изложени изключително лаконични мотиви (само с две изречения), относно това, защо новопредставените документи не могат да бъдат приети като нови обстоятелства от съществено значение за личното положение на Ф. О. М..

Настоящият съдебен състав не може да приеме, че изброените документи следва да бъдат отхвърлени, само защото при първоначалното интервю той не е посочил, че е членувал в политическа партия и че не е имал проблеми с официалните власти. Документите са от месец ноември и декември 2025 г. и същите не сочат конкретно, че Ф. О. М. е бил член на забранената партия „Баас“. В тях е посочено, че той е осъден, заради извършено престъпление по чл. 7, ал. 1 от Наказателния кодекс – принадлежност и възхвала на забранената партия „Баас“, т.е. визираното престъпление, за извършването, на което оспорващият твърди, че е бил осъден, предвижда две хипотези – „принадлежност“ и „възхвала“ на определена политическа партия, забранена от закона.

По време на проведеното по делото открито заседание, Ф. О. М. даде обяснение, по реда на чл. 176 от ГПК, посочвайки, че е бил член на Партия „Баас“ от 1999 г. до 2003 г., когато паднал режимът на „Баас“. След като е напуснал И., негови близки го уведомили, че има дело срещу него. Представените с последващата молба документи са му били изпратени от брат му – сканирани в PDF формат, защото са били получени от него. След като е напуснал Партията „Баас“ през 2003 г., не е участвал в други политически партии. След 2003 г. до 2021 г. не се е занимавал с политика, бил е таксиметров шофьор.

Относимостта на новопредставените документи към евентуалната основателност на подадената молба от Ф. О. М. за предоставяне на международна закрила е следвало да бъде обсъдена подробно в рамките на общо производство, като се вземат предвид обясненията на оспорващия, след провеждане на допълнително интервю. Само след провеждане на такова интервю би могло да се констатира, дали в действителност търсещият международна отговаря на условията за предоставянето ѝ, с оглед на новопредставените писмени документи.

Същите не е възможно да бъдат отхвърлени, без да се установи, най-малкото дали в Наказателния кодекс на И. съществуват предвидени наказания за престъпление по чл. 7, ал. 1 – принадлежност и възхвала на забранената партия „Баас“ – информация, която безспорно може да бъде намерена в общодостъпни източници, публикувани в интернет. По този начин и при преценка на други обстоятелства ще може да се направят обосновани изводи за тяхната достоверност и истинност.

Отново от общодостъпни източници е необходимо да се установи дали бивши членове и симпатизанти на партията „Баас“ са подложени на преследване в И., налагат ли се наказания „лишаване от свобода“ на симпатизанти на тази партия и в какво се изразява понятието „възхвала“ на тази партия, което е основание за възбуждане на наказателно преследване.

В корелация с тези изводи безспорно са мотивите на СЕС, изложени в решение по дело С-921/19. В т. 40 от съдът посочва, че в това отношение следва да се отбележи, че тъй като член 40, параграф 2 от Директива 2013/32 не прави никакво разграничение между първа и последваща молба за международна закрила, що се отнася до естеството на елементите или фактите, с които да се докаже, че кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95, то и в двата случая оценката на фактите и обстоятелствата в подкрепа на тези молби трябва да се извърши в съответствие с член 4 от Директива 2011/95. По-нататък в т. 44 от решението се отбелязва, че всеки документ, представен от кандидата (молителя) в подкрепа на молбата му за международна закрила, трябва да се счита за елемент от нея, който следва да се вземе предвид в съответствие с член 4, параграф 1 от Директива 2011/95, и следователно невъзможността да се установи автентичността на този документ или липсата на какъвто и да е източник, подлежащ на обективна проверка, не може сама по себе си да обоснове изключването на такъв документ от разглеждането, към което решаващият орган е длъжен да пристъпи съгласно член 31 от Директива 2013/32.

Съгласно член 4, пар. 3 от Директива 2011/95, сочи, че оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, като се вземат под внимание следните елементи: а) всички относими факти, свързани с държавата на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително законите и подзаконовите актове на държавата на произход, както и начинът на тяхното прилагане; относими декларации и документи, представени от молителя, включително и информация, позволяваща да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване или на тежки посегателства; индивидуалното положение и личните обстоятелства относно молителя, включително и фактори като неговото минало, пол и възраст, за да може да се определи, въз основа на личните обстоятелства относно молителя, дали действията, на които той е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване или за тежки посегателства и т.н.

Безспорно е, че такава преценка не може да бъде извършена в рамките на 14-дневния срок, по чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, а само в рамките на производство по общия ред, в рамките, на което да се обсъдят в съвкупност и пълнота всички обстоятелства имащи значение към основателността на подадената последваща молба за предоставяне на международна закрила.

По изложените съображения съдът намира, че оспореното решение следва да бъде отменено, а делото да се върне като преписка на компетентния орган при ДАБ със задължително указание за регистрация на подадената от жалбоподателя последваща молба вх. № КП-01-69 от 06.01.2026 г. и разглеждането в общо производство по реда на глава Шеста от ЗУБ, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК,
Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ф. О. М., гражданин на И., чрез адвокат Т. Л., Решение № 30-Х/23.01.2026 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което подадената от оспорващия последваща молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

ВРЪЩА делото като преписка на компетентния орган при ДАБ със задължително указание за регистрация на подадената от Ф. О. М. последваща молба вх. № КП-01-69 от 06.01.2026 г. и разглеждането и в общо производство по реда на глава Шеста от ЗУБ, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.